

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4352/2019
23.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Катарине Манојловић Андрић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Лекић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Драгана Терзић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 133/19 од 05.07.2019. године, у седници одржаној 23.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 133/19 од 05.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 133/19 од 05.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 1566/16 од 01.11.2018. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, против тужене којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на име стицања без основа, и то стана постојећег у ..., у улици ..., стан број ..., ..., улазни број ..., у површини од 30м², на катастарској парцели број ... КО ..., уписан у лист непокретности број ... КО ..., за период од 01.09.2006. године до 31.01.2011. године, плати износ од 331.828,07 динара, у износима ближе наведеним у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате, као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој плати трошкове парничног поступка у износу од 63.950,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 133/19 од 05.07.2019. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда у ставу првом изреке, само у делу у ком је одбијен захтев за исплату законске затезне камате на појединачно наведене месечне износе главног дуга доспеле у периоду од 30.09.2006. године до 31.01.2011. године, од дана доспећа закључно са 13.09.2016. године потврђена. Другим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу за период од 01.09.2006. године до 31.01.2011. године плати износ од 331.828,07 динара са

законском затезном каматом почев од 14.09.2016. године, па до коначне исплате, и то на име коришћења стана без основа, постојећег у ..., у улици ..., стан број ..., ..., улазни број ..., у површини од 30м², на катастарској парцели број ... КО ..., уписан у лист непокретности број ... КО ..., као и у ставу другом изреке, тако што се обавезује тужена да плати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 116.872,00 динара. Трећим ставом изреке, обавезан је тужена да плати тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка износ од 44.872,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18), а ради новог тумачења права.

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је стицање без основа због коришћења непокретности тужиоца без правног основа. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, с обзиром на то да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а указивањем да тужиоцу не припада накнада за коришћење стана за период од 01.09.2006. године до 31.01.2011. године јер је ово потраживање тужиоца застарело, заправо се оспорава утврђено чињенично стање и примена одредаба о застарелости, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 14.09.2016. године, а у поднеску од 30.10.2018. године којим је тужилац преиначио тужбу, као вредност предмета спора у овој парници означен је износ од 331.828,07 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда у делу захтева за главну ствар, али налази да у конкретном случају нема места примени ни одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић